

REPORTAJ CU „EROI"... ANONIMI

Intr-o după-amiază de primăvară timpurie asistam, la Iași, la unul din antrenamentele grupei de tineri gimnaști, pregătită de prof. Octav Ungureanu. Atunci, și în zilele următoare, m-a impresionat dificultatea exercițiilor executate, în raport cu vîrsta sportivilor. Grupa este alcătuită din 9 copii între 10 și 13 ani, care lucrau zilnic la toate aparatele, însușindu-și exercițiile cuprinse în programul de concurs pentru juniorii de categoria a II-a și chiar de categoria I. Explicația? Răspunde antrenorul O. Ungureanu: „Am văzut campioni olimpici și mondiali în vîrstă de 18—19 ani sau chiar mai tineri. Noi nu putem, adică, să facem așa ceva? De ce să pierdem timpul? Un antrenor, în viața lui, nu se poate întoarce înapoi decît de două sau maximum trei ori în munca de realizare a unor mari performanțe. Intelegeți, nu? Mă refer la acele rezultate care să-ți dea, ție, ca antrenor, bucuria de a te fi afirmat, de a fi realizat ceva în meseria ta..."

Și a continuat, explicînd că în atletism, gimnastică sau natație — sporturi unde performanța se află în raport direct cu personalitatea sportivului, cu calitățile sale fizice și psihice ridicarea unui sportiv de la treapta selecției și pînă la nivelul celor mai bune performanțe europene necesită, pe puțin, un timp echivalent cu 7—8 ani. In cazul unor talente deosebite, s-ar putea ca această „normă" să fie depășită. Dar, de regulă. lucrurile se petrec tocmai invers. Evoluția performanțelor pe plan european și mondial, a căror fantastică creștere a epuizat toate ...semnele de exclamare, impune de cele mai multe ori modificarea planurilor de muncă și, în consecință, amînarea deplinei afirmări a sportivului respectiv. Ce să mai vorbim de faptul că antrenorii modelează tineri în plină creștere și formare, fiecare cu particularități de comportare deosebite, cu o viață personală avînd anumite caracteristici, cu aspirații sau preocupări și din alte domenii decît cel al sportului! Și atunci apar ezitări, scăderi ale potențialului de muncă, iar uneori, chiar renunțări. Așa incît, una peste alta, apreciem că „norma" pentru creșterea și promovarea unui sportiv de certă valoare este în jurul a 8 ani.

Acum, să socotim în continuare. Dacă un antrenor începe să lucreze cu spor în meserie, beneficiind și de o oarecare experiență. în jurul vîrstei de 30 de ani, ne punem întrebarea cîte astfel de „norme" poate face el în întreaga lui carieră? Veți fi de acord cu noi că doar două sau, în cazuri mai rare, trei!

Sint de fapt socoteli aritmetice simple, dar, din păcate, străine de munca multora dintre antrenorii noștri. S-au întrebat oare aceia dintre tehnicieni ajunși sau trecuți de 40—50 de ani ce au făcut în cariera lor? Cu ce se prezintă atunci cînd vor încheia această activitate? Dacă răspunsul este negativ se vor găsi, poate, explicații destule. N-au fost condiții *(în unele perioade antrenorul Ungureanu lucra cu căciula în cap din cauza frigului din sală, dar muncea, mergea înainte)*, n-am primit ajutor, elevii au plecat care încotro *(dacă nu sînt legați trainic de antrenorul lor, de performanța pe care vor s-o realizeze împreună, sigur că pleacă) și alte asemenea lucruri. Spre exemplu, și autorul acestor rînduri a căutat o... obiecție. A întrebat pe antrenorul O. Ungureanu ce face în timpul vacanței.* „Evit din toate puterile ...beția repaosului. Pauzele lungi sînt cele mai periculoase în gimnastică. Deci. continui antrenamentele. Tot 7 pe săptămînă !" *Pentru aceasta el a lucrat cu grijă încă din timpul selecției, preferînd copiii din localitate, toți cu o situație (și în prezent, excelentă!) la învățătură și la ai căror părinți a găsit înțelegerea cuvenită. Vi se pare greu, nu? Sigur că-i greu... Dar altfel nu pot fi cucerite locurile de pe podiumul învingătorilor.*

Ce s-ar mai putea adăuga la toate acestea? Da, cine sînt cei 9 copii. Dar antrenorul a refuzat să-mi dea numele lor. Mi-a spus: „Eu nu lucrez doar pentru a fi un personaj pozitiv într-un reportaj. Tind mai sus. Mult mai sus și pentru asta nu le doresc încă elevilor mei popularitatea. Ei o vor merita atunci cînd vor ajunge acolo unde ne-am propus să ajungem împreună. Atunci, da. Acum însă este prea devreme..."

Și astfel, reportajul meu a rămas fără... „eroi" !

CĂLIN ANTONESCU

SPRE ÎNALȚIMI...

O dată cu venirea timpului frumos, amatorii de alpinism din țara noastră au ieșit la primele antrenamente, pe teren. Alpinismul este sportul care cucerește an de an noi adepți. Să recunoaștem, munții noștri oferă nebănuite posibilități de practicare a acestui frumos și îndrăzneț sport.

Foto: Șt. Ciotloș

A progresat cu ceva reprezentativa noastră de polo?

Care este părerea unui specialist străin și... unde duc animozitățile existente în cadrul lotului

Revederea cu reprezentativa de polo a țării noastre, la mai bine de 7 luni de la ultima ei ieșire oficială (campionatul european de la Utrecht), a coincis cu cele două partide amicale susținute împotriva echipei naționale a Italiei. Atît în jocurile oficiale, cît și în cele trei meciuri de antrenament de la Cluj, sportivii români s-au impus, cu ușurință. dovedesc că alcătuiesc, în continuare, o selecționată redutabilă, greu de învins.

Acest lucru, însă, îl cunoaștem de mai bine de 10 ani, de cînd Aurel Zahan și coechipierii săi s-au clasat, cu regularitate, între primele 6 formații din lume, fie că a fost vorba de turneul olimpic, de campionatul european sau „Trofeo d'Italia". Ceea ce interesează mai mult, la ora actuală, este dacă această echipă, ajunsă la o deplină maturitate, mai poate acumula ceva pentru a se impune (și în condițiile unor meciuri jucate în deplasare) în fața eternilor ei adversari (Ungaria, U.R.S.S., Iugoslavia) și de a putea ataca, cu succes, un loc pe podiumul de premiere al poloului mondial. Și aceasta în condițiile noului regulament cînd, mai mult ca oricînd, o echipă de certă valoare are nevoie nu numai de excelenți tehnicieni și tacticieni, dar și de foarte rapizi inotători.

Am urmărit, cu mare atenție, meciurile de la Cluj și București cu această formație a Italiei care, anul trecut, ne-a învins de trei ori, și victoriile obținute — chiar și aceea la trei goluri diferență (pentru prima oară în istoricul acestor jocuri) — nu ne-au surprins cîtuși de puțin. Între cele 6 mari formații ale poloului mondial diferențele de valoare sînt, practic, foarte reduse și avantajul terenului, în oricare întîlnire directă, s-a dovedit, în ultimii ani, aproape determinant. Pentru a preciza, trebuie să vă spunem, din capul locului, că în cele două partide echipa noastră nu a fost mai puternică decît cea aliniată la ultimul campionat european, iar evoluția ei, în ansamblu, nu prea mult deosebită de cea de la Utrecht, astfel că succesele obținute nu se pot explica printr-un progres vizibil al jucătorilor români ci, mai degrabă, printr-o mai bună omogenitate (valorică) a lotului (față de cel advers), ca și printr-un plus de imaginație în acțiunile ofensive.

Sînt însă aceste atuuri suficiente pentru a se putea impune într-o competiție de anvergură? După părerea noastră, nu; și iată de ce. Intr-o convorbire purtată cu antrenorul **Mario Majoni**, unul din cei mai mari tehnicieni ai jocului de polo din lume, acesta își exprima totala nedumerire față de situația cu totul contradictorie a „7"-lui românesc. **„Ați avut și aveți jucători la fel de talentați ca oricare din formațiile fruntașe în arena mondială: poate nu suficient de rapizi și cu un gabarit superior dar, oricum, bine dotați pentru acest joc. În plus, aveți șansa deosebită (pe care, credeți-mă, nu o are nici o echipă națională de prima mînă), de a avea toți jucătorii în același oraș (București), lucru care înlesnește o pregătire centralizată la nivelul actualelor cerințe. Și, totuși, echipa dv. de ani de zile în aceeași alcătuire. nu a reușit, niciodată, o performanță de mare valoare. După părerea mea, explicația nu trebuie căutată decît în pregătirea psihologică a echipei, care are o mare importanță. Am impresia că jucătorii sînt mult prea obsedați (și aceasta în sens negativ) de obținerea unor rezultate favorabile și își pierd, prea repede, controlul nervilor atunci cînd văd că victoria le scapă din mînă".**

Subscriem, întrutotul, la concluzia antrenorului italian, adăugind și alte cîteva constatări personale, mai puțin observabile la prima vedere, dar cu implicații serioase în eficiența jocului colectiv al echipei. Va părea paradoxal, poate, faptul că deși structura reprezentativei noastre este cam aceeași de mai mulți ani, totuși, între jucătorii care o compun nici pînă acum nu s-a realizat o coeziune perfectă, fapt care nu dă posibilitate echipei să acționeze ca un tot armonios închegat. Existența unor grupuri mici (chiar și în rîndurile jucătorilor de la Dinamo), care manifestă mai mult sau mai puțin deschis o preferință pentru o anume alcătuire a echipei, dăunează coeziunii și subminează autoritatea antrenorului.

Prof. **Carol Corcec** a căutat, în mai multe rînduri (poate nu întotdeauna cu suficient tact pedagogic), să-i apropie pe jucători, să-i facă să înțeleagă că atunci cînd este vorba de interesul echipei naționale trebuie să dispară orice fel de animozități, de interese de club. De cele mai multe ori însă, încercările sale de a acorda un credit mai mare tinerilor sau de a lua măsuri disciplinare exemplare (vezi cazul Fleșeriu) au eșuat.

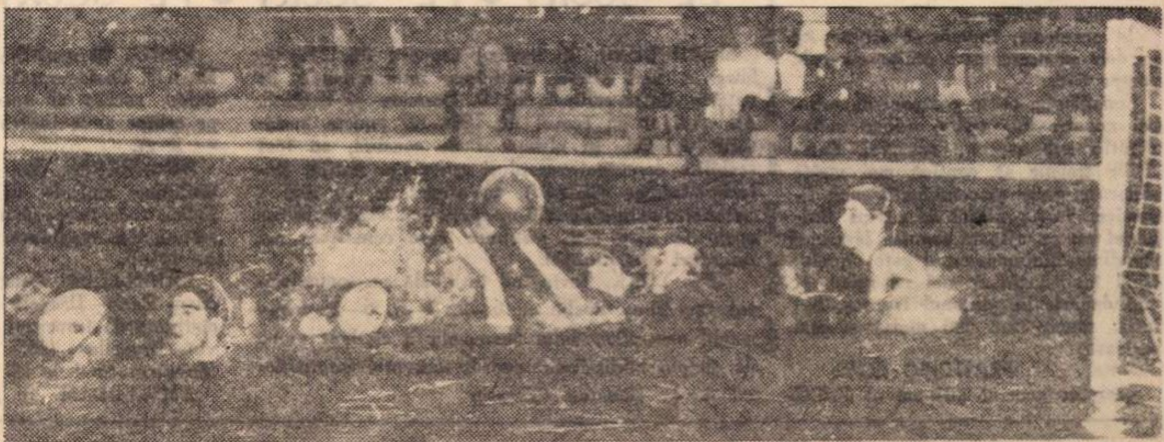
Din această situație, cu totul neprielnică atmosferei din rîndurile componenților lotului, s-a ajuns ca unii dintre jucători să nu mai respecte, întocmai, indicațiile tactice (în special) ale antrenorului, motivînd (în mod cu totul nejustificat) că acesta le-ar închista imaginația și le-ar limita personalitatea în joc. Lucru cu totul ireal, dacă vom lua, de exemplu, evoluția echipei în primele două reprize ale meciului de la București cînd, respectîndu-se majoritatea indicațiilor primite de pe margine, s-au realizat numeroase acțiuni variate, care au pus în dificultate apărarea adversă. Cînd însă jucătorii au vrut să-și evidențieze „personalitatea", echipa a revenit, automat, la jocul învechit în centru, cu forțarea adversarului de a comite cît mai multe puncte de penalitate. Adică, exact la sistemul total depășit de așteptare a greșelii adversarului, și nicidecum la jocul constructiv adecvat cerințelor moderne.

Și, iată-ne ajunși de unde am pornit. A progresat, cu ceva, echipa noastră în ultimele luni? Categoric nu; și, în situația menținerii unor dispute nesănătoase între jucători, pe de-o parte, ca și între jucători și antrenor pe de altă parte, nici nu se întrevăd speranțe prea mari de a se realiza saltul atît de mult așteptat.

Firește, dacă am fi convinși că posibilitățile actualilor componenți ai reprezentativei ar fi limitate, și că în actuala alcătuire echipa nu ar putea realiza mai mult, nu am insista nici noi. În fond, formația noastră a atins un nivel lăudabil în ierarhia mondială dacă ținem seama de posibilitățile de dezvoltare ale natației în general. Dar, oare, nu e păcat de munca conștiincioasă a antrenorului și jucătorilor desfășurată de-a lungul atîtor ani, dacă aceasta se oprește, implacabil, în fața unor probleme de ordin subiectiv care, printr-un efort colectiv, bazat pe principialitate și o justă înțelegere a măsurilor de orice gen, ar putea fi ușor înlăturate?

Credem că această problemă merită toată atenția și ea trebuie să constituie obiectul unei serioase analize, atît din partea biroului federației de specialitate, cît și din partea sectorului tehnic al Consiliului General al UCFS.

ADRIAN VASILIU

O veritabilă „grămadă" în fața porții lui Merello, sau un exemplu de... cum nu ar trebui să se joace polo. Fază din ultima întîlnire dintre sportivii români și cei italieni.

Foto: A. Neagu

A reînceput activitatea la oină!

De vorbă cu tovarășul CONSTANTIN OPRIȚESCU, secretarul general al F. R. O., despre campionatul republican și întrecerile pentru „Cupa României"

O dată cu sosirea primăverii a fost reluată și activitatea competițională la oină, sportul nostru național. Despre primele întreceri la această ramură sportivă ne-a pus în temă tov. Constantin Oprițescu, *secretarul general al federației.*

● Cînd a început, de fapt, activitatea la oină?

— În prima decadă a lunii curente, o dată cu întrecerile din cadrul etapei I a campionatului republican. Această etapă corespunde, în cazul nostru, întrecerilor la nivelul raioanelor și va angrena aproximativ 500 de echipe.

● Ce măsuri au fost luate pentru a se asigura reușita campionatului?

— În toate regiunile au fost trimise o serie de materiale metodice, regulamentul de joc (care a suferit unele modificări) și în curînd și buletinul tehnic al federației. In același timp activul federației va face o serie de deplasări în teren, pentru a îndruma direct comisiile regionale și raionale.

● Din informațiile pe care le dețineți, unde apreciați că li s-a asigurat întrecerilor un cadru organizatoric optim?

— In principal în regiunile Ploiești, București și Iași. In aceste regiuni, popularitatea oinei a sporit simțitor, îndeosebi în rîndul asociațiilor din mediul sătesc și în școli. Interes pentru reușita etapei I se manifestă însă și în alte regiuni ca de pildă Bacău, Suceava, Dobrogea, Argeș și Oltenia.

● Ce altă competiție se află în atenția iubitorilor oinei?

— Paralel cu desfășurarea campionatului, se fac intense pregătiri pentru o competiție dotată cu „Cupa României" (fosta „Cupă a campionilor regionali") ajunsă, anul acesta, la a IV-a ediție.

● Dacă vreți, cîteva amănunte...

— La întrecerile din „Cupa României" se pot înscrie campioanele de regiuni, desemnate anul trecut. Participantele au fost grupate în 5 serii preliminare de cîte 3 și 4 echipe. Cîștigătoarele seriilor se vor întrece într-un turneu final care se va desfășura tur-retur. Preliminariile și finala „Cupei României" vor avea loc la Mangalia în perioada de la 26—28 mai. Pînă la 30 aprilie campioanele de regiuni urmează să comunice federației participarea lor.

În legătură cu finala ediției din 1967 a „Cupei României" tov. Oprițescu a ținut să ne precizeze că organizatorii (în speță, comisia de oină a regiunii Dobrogea) au luat o serie de măsuri speciale menite să asigure succesul deplin al acestei tradiționale competiții, reamenajînd terenurile, îngrijindu-se de popularizarea acțiunii prin presă, radio și televiziune. De reținut faptul că și în acest an sprijinul organelor Sfatului popular al orașului Mangalia se face simțit din plin. Activiștii sportivi dobrogeni nu vor să-și dezmintă faima de bune gazde!